

Charitní zpravodaj

Vydává Oblastní charita Uherský Brod

Náš poskytovatel sociálních služeb
VI. ČÍSLO ČERVEN 2012

OBSAH

Slovo
děkana 2

Rozhovor
s panem starostou 2

Rozhovor
s paní Tomancovou 3

Ze vzpomínek
paní Hrnčířové 6

Začátky ošetrova-
telské práce 7

Naši činnost
finančně podporují 8

20 let s Vámi

Vážení a milí přátelé,
v těchto dnech si v naší organizaci připomínáme 20. výročí znovuoobnovené činnosti Oblastní charity Uherský Brod.

To, co před 85 lety započal uherskobrodský **děkan a farář P. Jaroslav Hlobil, a založil v Uherském Brodě Charitu, na to navázala v roce 1992 paní Jarmila Tomancová**, kdy spolu s několika dalšími dobrovolníky započala obnovu činnosti uherskobrodské Charity. Jim patří náš obdiv a největší dík.

Paní Jarmila Tomancová byla první ředitelkou znovuoobnovené uherskobrodské charity. Tuto velmi náročnou práci, a nebojím se říct posláním, vykonávala celých 15 let. Svědomitě, poctivě, s plným nasazením a já ji za to velmi děkuji.

Po mnoha letech nesvobody začala paní Jarmila Tomancová práci na budování charitního díla, kdy doslova z ničeho bylo nutné splnit mnoho povinností a překonat mnoho překážek, aby **byla dekretem Arcidiecézní charity Olomouc činnost Charity v Uherském Brodě obnovena. Následně pak byla v prosinci roku 1992 delegována Oblast-**

ní Charitě Uherský Brod právní subjektivita.

V současné době provozujeme v naší Charitě 16 různých služeb a zařízení, ve kterých pracuje téměř 150 pracovníků. Oblastní charita Uherský Brod patří mezi největší poskytovatele sociálních služeb

v regionu z řad nestátních neziskových organizací a svoje služby poskytuje na území uherskobrodského děkanátu.

Posláním Charity pramení z pověření katolické církve šířit ve světě dobro, spravedlnost a naději. V tomto svém úkolu následuje příkladu Ježíše Krista, který během svého života sloužil mnoha lidem v nouzi, pomáhal druhým, aby měli život v plnosti, a svým učedníkům uložil příkázání lásky k Bohu a bližnímu jako největší příkázání /

Kodex Charity ČR/.

Chtěl bych touto cestou upřímně poděkovat všem pracovníkům, kteří v naší Charitě pracují, či pracovali. Věřte, že jejich práce není vůbec snadná. O to víc si zaslouží náš obdiv a úctu.

Duchovní rozměr naší práce a služby všem potřebným nám pomáhají naplňovat kněžší uherskobrodského děkanátu. Jejich kněžská služba v široké míře velmi pomáhá jak našim klientům, tak i pracovníkům. Velmi si vážíme jejich zájmu o charitní dílo a velmi jim děkujeme.

Naše poděkování míří i k zástupcům obcí děkanátu, Města Uherského Brodu, Zlínskému kraji, ke starostům a zastupitelům obcí, města a kraje za dlouhodobě velmi dobrou spolupráci.

Nakonec jsem si nechal poděkování té velké armádě dobrovolníků, našim sponzorům a všem lidem dobré vůle za jejich pomoc a podporu, která je pak skrze naši službu a péči směřována k našim klientům, kteří se ocitli v určité životní nouzi a potřebují péči.

S přáním dobra a pokoje

Petr Houšť

Slovo děkana

Dvacet let, krásný věk, napadne n e j e d n o h o z nás. Mít dvacet a všechno před sebou. To zní lákavě. Nezapomeňme ale, že někdy jsou

lidé ve dvaceti předčasně dospělí, poznačení životem. Mají toho za sebou víc než padesátníci. Promiňte ten průměr, ale jak je na tom Oblastní charita Uherský Brod, která slaví 20. výročí svého založení? Přál bych si, aby měla od každého trochu. Naději a elán do budoucna, ale také zkušenosti z různých obtíží a zkoušek. Probojované zkušenosti i smělé vize. Schopnost pravdivé sebereflexe a pokoru k uznání chyb. Kde najít správnou míru při hledání stability? Dar moudrosti je v takové chvíli velmi cenný a potřebný. Co Charitu odlišuje od jiných poskytovatelů sociálních a

zdravotních služeb, je její duchovní dimenze. Často tápeme, co to přesně znamená. Slova o duchovním rozměru jsou důležitá, ale bez konkrétní praxe se stávají prázdnými frázemi. Bohužel! Pevně věřím, že první krok je v osobním křesťanském životě. Úsilí o živý vztah s Pánem přináší ovoce nejen v každodenním životě, ale i ve službě, kterou práce v Charitě bezesporu je. Není možné být s Bohem jen v práci. Pro věřící je to poslání života. Nevěřící pracovník k tomu nemůže být nucen, ale předpokládá se jeho otevřenost pro hledání pravdy a respekt k duchovním hodnotám kolegů i klientů. Někdy se mně zdá, že se až příliš ostýcháme mluvit o životě s Bohem, abychom se nedotkli druhých. Z druhé strany není přijatelná žádná forma „zbožného nátlaku“, kde se druzí manipulují do plnění náboženských zásad jen navenek,

aby druzí neřekli. Nezapomínejme, že Bůh je tvůrce svobody člověka. Duchovní život není jednoduchý, ale dává smysl naší existenci. Je cestou ke Zdroji života. I když to není hned, nesmíme rezignovat. Bůh nám nabízí výjimečného spolupracovníka – Ducha svatého. S jeho pomocí vnímáme Boha jako duši naší duše, život našeho života. Když své plány neposuzují také ve vztahu k vůli Boží, zůstanou vždy jen mémi plány. Plány mohou být velmi vznešené, a přesto se mohou minout cíle. Pak následuje zklamání, rozčarování a vyhoření. Přeji všem pracovníkům Charity, aby se jim dařilo objevovat Boží vedení ve svém životě i práci. Pak budou nejen nabízet profesionální služby, ale také zprostředkovávat to nejcennější – Caritas, lásku Boží všem potřebným. Pán Bůh ať vám žehná

P. Josef Pelc

Rozhovor s panem Hajdúchem - starostou Dolního Němčí

Dobrý den, pane starosto.

Již několik let spolupracujete s Oblastní charitou Uherský Brod, ve Vaší obci tato organizace poskytuje sociální službu. Letos si Charita připomíná 20. výročí znovuobnovení činnosti.

Jak vzpomínáte na začátky spolupráce s Oblastní charitou?

V Dolním Němčí jsme s Oblastní charitou Uh. Brod začali spolupracovat asi od roku 2002, kdy se u nás rodila myšlenka vybudovat dům pro seniory. Jednou z podmínek pro podání žádosti o dotaci bylo mít smluvně zajištěnou péči v tomto domě. Proto jsme se dohodli s tehdejší

paní ředitelkou na budoucí spolupráci, která se po otevření Domu s chráněnými byty na podzim 2006 začala naplňovat.

Jak hodnotíte působení Charity ve Vaší obci?

Velmi dobře, a protože i odezva od klientů využívajících Vašich služeb je veskrze kladná, mám radost, že naše tehdejší rozhodnutí spolupracovat s charitou bylo správné a prospěšné všem potřebným občanům.

V čem vidíte přínos Charity?

Zkušenosti nejen z naší obce mi ukazují, že činnost charity pokrývá velmi široké spektrum potřebných služeb a že charita je

v případě potřeby schopna velmi pružně zareagovat a poskytnout pomoc.

Na závěr co byste Charitě doporučil? Co byste vzkázal našim čtenářům?

Spíše než doporučil, tak bych Charitě moc přál, aby konečně vznikl stabilní a fungující mechanismus financování sociálních služeb, a aby nebylo třeba se každý rok téměř prosit o státní příspěvek. A pro čtenáře je myslím důležité sdělení, že je tady někdo, kdo je schopen a hlavně ochoten podat pomocnou ruku vždy a všude, kde je toho třeba.

Děkuji za rozhovor

Rozhovor s paní Jarmilou Tomancovou

Dobrý den, paní Tomancová, letos si připomínáme 20. výročí znovuoživení činnosti Charity, u něhož jste stála. Mohla byste zavzpomínat na tuto dobu? (kdo byl hlavním iniciátorem, co bylo pro Vás největší motivací)

Obnova charity v Uherském Brodě měla trochu zvláštní, nebo lépe řečeno nestandardní začátek. V revolučním roce 1989 jsem již několik let patřila do společenství duchovní obnovy a po revoluci jsme se spolu s ostatními věřícími lidmi – především ženami z naší farnosti (ženy již před revolucí posílaly humanitární balíčky) rozhodovali, jak počínající demokracii být nápomocni.

Poměrně dost nás vstoupilo do Strany lidové a již v únoru 1990 jsem byla vyslána na evropský sjezd křesťanských žen, který probíhal v Praze. Po návratu jsem předala informace ženám a rozhodly jsme se, že založíme Klub křesťanských žen – byla jsem zvolena předsedkyní. Pracovaly jsme usilovně – např. sem spadá založení prodejny Gloria, tenkrát na můj živnostenský list, protože jsem k obchodu měla svým vzděláním nejbližší. Prostřednictvím této prodejny křesťanské literatury a devocionálů jsme chtěly podpořit a především přiblížit lidem možnost vzdělávat se. Spadá sem i založení charitního šatníku, dále jsme posílaly humanitární balíčky, později nákladní auta, až tato činnost vyvrcholila naplněním celého velkého kamionu dětskými vybavičkami a dětským ošacením do dětského uprchlického tábora ve válčící Jugoslavii – a to už bylo jaro roku 1992. Moje role v tomto období spočívala především prací v prodejně Gloria, službou v charitním šatní-

ku a v usilovném shánění informací o spolehlivých příjemcích pro naši humanitární činnost. Po pravdě to byla dost namáhavá práce, protože jsem nechtěla, aby nadšení lidí pomáhat bližním v nouzi vyšlo naprázdno, ale taky, aby naše pomoc nebyla zneužívána. Navíc bylo stále zjevnější, že rozšiřující se humanitární aktivitu nebude možné dlouhodobě financovat prostřednictvím prodejny Gloria, protože ta na to svými zisky nestačila. Dále jsem působila ještě v krajském Klubu křesťanských žen, ale tam se již filozofie směřování klubů začínala více ubírat politickým směrem, např. požadavek na legitimace apod., což se nám v Uherském Brodě ani trochu nelíbilo a nikdy jsme na to také nepřistoupily. Dál jsme jen dělaly naši humanitární pomoc, kterou jsme rozšířily ještě o roznášení obědů o víkendech. Do této aktivity byli zapojeni studenti z farnosti.

Po odeslání kamionu do Jugoslaviie jsem měla telefonát z arcibiskupství olomouckého. Dodnes nevím, kdo mi to vlastně volal. Ještě dnes slyším slova: „Co v tom Uherském Brodě děláte, partyzánštíte?“ a byla jsem pozvána na jednání do Olomouce. To víte, že jsem měla strach, co bude, že jedu na „kobereček“. Jela se mnou paní Boženka Orlovská - ve dvou se strach úspěšněji potlačuje a lépe se pamatují informace. Ale jaké bylo naše velké překvapení, když jsme dorazily na místo. Zjistily jsme, že jsme vlastně na nějakém setkání ředitelů charit. Tam jsme dostaly první informaci o výzvě pana arcibiskupa farářům, zakládat ve farnostech charity. Taky jsme dostaly velké množství informací, jak je vlastně možné charitu

založit. Šla nám z toho hlava kolem. Vše jsem si poctivě zapisovala a již ve vlaku na cestě z Olomouce jsem z té velké přehrše informací sestavila kroky postupu vedoucí k založení charity i v naší farnosti. Bezodkladně jsme svolaly náš Klub křesťanských žen na faru. Pan farář – P. Angelik Mička nám řekl, že o výzvě pana arcibiskupa věděl, ale že nepokládal za nutné zakládat charitu, když zde tak dobře pracoval Klub křesťanských žen.

P. Angelik Mička uvítal rozhodnutí žen z klubu již nebýt Klubem křesťanských žen, ale založit charitu. Na jeho přání a doporučení jsme měly založit nejen farní charitu, ale přímo oblastní, vztahující se na celý uherskobrodský děkanát. Tenkrát při tomto jednání na faře jsem přijala zvolení ředitelkou nově vzniklé charity, které jsem vnímala a přijala jako Boží povolání.

Co bylo těžké, nesnadné v té době, nebo naopak co vám dávalo energii jít dál, pokračovat v započatém díle?

Každý začátek je těžký, když se rodí něco nového, nejde to bez bolesti.

Postupovala jsem podle načrtnutých kroků, které jsem zapsala po návštěvě v Olomouci, naše společenství a především Boženka Orlovská byla mou velkou oporou a má velké zásluhy na založení charity.

S paní Orlovskou jsme byly domluvené, že všude na úřady bude chodit se mnou. Já jsem vyřizovala a zařizovala vše potřebné a ona na chodbě vysílala modlitby k Bohu a Duchu svatému za zdar jednání.

„PŘÁLA BYCH
VŠEM
ZAMĚSTNANCŮM
OBLASTNÍ
CHARITY
UHERSKÝ BROD,
ABY LÁSKA
K BOHU BYLA
STÁLOU
PRIORITOU
V JEJICH ŽIVOTĚ
A V JEJICH
PRÁCI,
PROJEVOVANÁ SE
SLUŽBOU BLIŽNÍM
NEJEN
V CHARITĚ.
A TĚM
ZAMĚSTNANCŮM,
KTERÍ JEŠTĚ
NEPOZNALI LÁSKU
BOHA, ABY JI
STÁLE VE SVÉM
ŽIVOTĚ HLEDALI,

VŽDYĚ VELKÝM
DAREM JE I TO,
ŽE JI MOHOU
HLEDAT PŘI
SLUŽBĚ
POTŘEBNÝM
LIDEM.“

Nesnadné bylo např. názírání některých věřících na zakládání charity, začínaly pomluvy a někdy až nepřátelské chování některých spolufarníků. Nesnadné bylo zvládat i pokušení pýchy, která mne čas od času přepadala. Od té doby jsou nedílnou součástí mých modliteb zvláště dvě prosby a to: „Pane dej, abych Ti přinášela alespoň 30% užitek“ a „Pane pokořuj mou pýchu“.

Energii pokračovat dál jsem získávala především v modlitbě a v přesvědčení, že plním povolání. V tomto mne utvrzoval fakt, který Vám asi bude připadat nepravdivý, ale já vím, že mluvím pravdu. V těchto začátcích, kdy jsem zakládala charitu a její jednotlivé služby, tedy nejen v letech 1992 a 1993, jsem mívala zvláštní dar. Spočíval v tom, že vždy v noci jsem dostávala přesné instrukce jednotlivých kroků a postupů, jak pokračovat. Nejprve jsem tuto skutečnost podceňovala, myslela jsem si, že se mi něco zdá z přepracovanosti. Nikdy jsem však sen nezapomněla. Několikrát se mi stalo, že jsem vymýšlela svou cestu, klopotně jsem sice došla k výsledku, ale po ohlednutí zpět jsem zjistila, že kdybych instrukce ve

snu splnila, již dávno a daleko snadnější cestou bych došla ke stejnému cíli. Takže v těchto „budovatelských“ letech jsem měla na nočním stolku zápisník, tužku a světlo. Již nikdy jsem nelenila a okamžitě si instrukce ze snu zapisovala a realizovala záměry podle nich. Někdy takovým snem byla popsána i víc než jedna stránka A5. I toto mě utvrzovalo v Boží pomoci a v přesvědčení, že charita je v Božím záměru.

„Energii pokračovat dál jsem získávala především v modlitbě a v přesvědčení, že plním povolání.“

Brzy přišel čas, kdy nebylo možné zvládat práci pro prodejnu Gloria a pro nově vzniklou a rozvíjející se charitu. Proto jsme s některými ženami z našeho společenství založily spolek „Reginald“ a převedly od 1.1.1994 vše, co se týkalo prodejny, na tento nový právnický subjekt.

Měla jste nějaký konkrétní cíl, čeho jste chtěli dosáhnout?

Ano. Již od roku 1985 jsem pracovala jako dobrovolná pečovatelka a znala jsem socialistické

sociální služby zevnitř. Poznala jsem jejich nedostatky, jejich neměnnost a „bílá místa“ ve struktuře poskytovaných služeb, viděla jsem strach lidí a seniorů z toho, že budou odkázáni na tehdejší mašinerii sociálních služeb. Mým cílem bylo a stále je – přizpůsobit sociální služby potřebám konkrétního člověka a ne tohoto člověka přizpůsobovat neměnné sociální službě. Uvedu příklad: Paní, která byla poměrně soběstačná, potřebovala 2x denně aplikovat inzulín. Já jsem to nesměla dělat, hledala jsem zdravotní sestru mezi věřícími ženami, ale nenašla žádnou, která by byla ochotná se takto „uvázat“. Tato paní byla denně vystavena nevlídným komentářům, že k ní musí jezdit z pohotovosti a byl na ni vyvíjen tlak, aby odešla do domova důchodců. Jen ona, její manžel ne, ten nemocný nebyl. Paní sílící tlak neunesla a jedné noci se oběsila ve vlastní skříni. A přitom stačilo tak málo. Ale to bohužel v tehdejších sociálních službách nebylo možné.

Mým dalším velkým cílem a přáním bylo zrovnoprávnit sociální služby poskytované charitou a jinými nestátními subjekty, se sociálními službami zřizovanými státem.

Abychom byli bráni jako spolupracující zařízení doplňující svými službami to, co schází v nabídce forem služeb a ne jako nekalá konkurence.

Co bylo prioritou? Která služba, která cílová skupina?

Jak jsem již uvedla, nejprve jsem se dostala do styku se seniory a těžce nemocnými lidmi. Takže prioritně jsem zřizovala charitní ošetrovatelskou a pečovatelskou službu, která pracovala po všechny kalendářní dny, včetně víkendů a svátků. Jedním z impulzů této priority, mimo výše uvedenou zkušenost, která nebyla ojedinělá, byl i požadavek, který jsem dostala ještě v době Klubu křesťanských žen, když jsme přinášeli o víkendech obědy.

Od zahájení profesionální Charitní ošetrovatelské a pečovatelské služby jsme se již ve farnosti dostávali do lidských řečí, že si za práci necháváme platit, že bereme mzdu. To bylo hořké zjištění. Ale již Ježíš řekl, že dělník má právo na svou mzdu. A pokud má jakákoli sociální služba pracovat spolehlivě, pravidelně a účelně, musí být organizovaná, a proto taky placená, i když alespoň tak, jak je.

V roce 2007 začal platit zákon 108/2006 sb. o sociálních službách, který znamenal velký přelom v poskytování sociálních služeb vůbec. V čem vidíte přínos tohoto zákona?

Splnilo se mé velké přání – postavení všech subjektů poskytujících sociální služby na stejnou

základnu, se stejnými právy a povinnostmi. Bylo s námi počítáno, svou dlouholetou práci jsme si my, církevní a jiné neziskové organizace, které poskytovaly služby na sociálním poli, vydobily rovnoprávné místo ve spektru poskytovatelů sociálních služeb. Ale zákon nejen že zrovnoprávnil postavení poskytovatelů. Co považuji ještě za větší vítězství neziskových poskytovatelů je to, že se přímo do zákona dostalo, že zaměření poskytování služeb musí být na základě individuálních potřeb a přání

„Pokud má jakákoli sociální služba pracovat spolehlivě, pravidelně a účelně, musí být organizovaná, a proto taky placená, i když alespoň tak, jak je.“

uživatele, že se zavedly standardy kvality a kvalita poskytovaných služeb je kontrolována. To byl obrovský posun vnímání lidí, jejich potřeb a poskytování služeb.

Vždyť když si vzpomenu na rok 1996, co předcházelo otevření našeho první Domova pokojného stáří ve Slavkově. Dodnes je na tomto zařízení jasně znatelný fakt velkého nedostatku financí při rekonstrukci. Ale když jsem na okresním úřadě žádala finanční pomoc na rekonstrukci či provoz tohoto domu, nedostali jsme nic, mimo výtek. Hlavní zdůvodnění výtek a toho, že nás nepodpoří, bylo cituji: „Stavíte vysoce nadstandardní zařízení – jen dvoulůžkové a jednolůžkové pokoje a ještě rodinného typu. V tom vás nepodpoříme, to by pak chtěl každý.“ A podívejte se na toto zařízení dnes v kontrastu,

jaká pobytová zařízení jsou stavěna, rekonstruována a jaké jsou dnešní požadavky na vybavení domovů. Dnes je ve srovnání s jinými domovy toto zařízení, co se týká vybavenosti – podstandardní. No, není to obrovský posun ve vnímání sociálních služeb? A já jsem šťastná, že jsem u toho mohla být.

Jak vnímáte charitu a konkrétně např. Oblastní charitu Uherský Brod dnes?

Vnímám ji jako profesionálního poskytovatele kvalitních sociálních služeb. Každá organizace a Oblastní charita Uherský Brod nevyjímaje, je jen tak kvalitní, jak kvalitní jsou lidé, kteří v ní pracují. A drtivá většina lidí pracujících v Oblastní charitě Uherský Brod je vysoce kvalifikovaná, s dobrými lidskými, etickými vlastnostmi a pracovním nasazením. A to je záruka kvality, ale nesmí „usnout na vavřínech“.

Přála bych všem zaměstnancům Oblastní charity Uherský Brod, aby láska k Bohu byla stálou prioritou v jejich životě a v jejich práci, projevovaná se službou bližním nejen v charitě. A těm zaměstnancům, kteří ještě nepoznali lásku Boha, aby ji stále ve svém životě hledali, vždyť velkým darem je i to, že ji mohou hledat při službě potřebným lidem.

Děkuji za rozhovor.

Ze vzpomínek paní Hrnčířové

„PRÁCE TO BYLA
NÁROČNÁ, ALE
KRÁSNA A NAPL-
ŇUJÍCÍ. RÁDA NA
TU DOBU VZPOMÍ-
NÁM.“

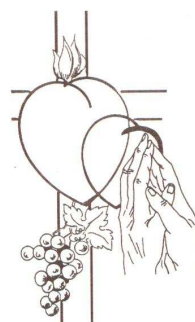
Chodila jsem do modlit-
tebního společenství
v Uherském Brodě, které
vedla paní Orlovská. Zde
jsem se seznámila i s paní
Jarmilou Tomancovou.
Ta mi jednou řekla, že se
bude zakládat Charita.
Měla jsem v té době mož-
nost pracovat i jinde, ale
rozhodla jsem se, že se
chci věnovat práci, která
mě duchovně naplňuje.
Ředitelkou Charity se pak
stala paní Tomancová.
Byla to žena nadšená pro
charitní dílo, ale hlavně
měla vizi, jakým směrem
by se měla Charita rozví-
jet. Vrchní sestrou byla
paní Milada Strojilová, se
svými zkušenostmi zdra-
votní sestry byla pro nás
velkou oporou.

Začínaly jsme tehdy „na
koleně“, ale s pomocí
Boží. Pracovní kolektiv
byl velmi příjemný,
všechna děvčata byla vě-
řící. Na začátku jsme ab-
solvovali kurz bl. Zdisla-
vy. V kurzu byly před-
nášky na různá témata,
přednášeli různí odborní-
ci: kněží, vzpomínám si
na milou věřící lékařku...
atd. Kněží nás pak i nadá-
le podporovali v naší
službě a spolupracovali
s námi. Co se týče pra-
covního zázemí, během

té doby, co jsem na Cha-
ritě pracovala, tak jsme
se asi 3x stěhovali. Stát
nás na začátku hodně

podporoval, posléze se
podpora vytrácela, muse-
la se hledat podpora
v obcích, kam jsme za
klienty docházely. Platba
za pečovatelské úkony
nebyla povinná, lidé
však dávali dobrovolné
příspěvky. Měly jsme
k dispozici jedno auto,

CHARITNÍ
OŠETŘOVATELSKÝ KURS

BLAH. ZDISLAVY

BŘEZEN - KVĚTEN 1993

UHERSKÝ BROD

bylo darované...
vzpomínám si, že to byl
zelený favorit kombi. Za

klienty jsme většinou
docházely pěšky, obědy
jsme rozvážely na kole.
Já jsem docházela za
lidmi na sídlišti
v Uherském Brodě, do
Havřic, Šumic.

Pracovní den jsme začí-
naly vždy modlitbou,
pak jsme se vydaly za
klienty. Podle individu-
álních potřeb lidí jsme
pak vařily, uklízely,
praly, ale také vymetaly
kamna, též jsme se
s nimi modlily, povída-
ly. Co člověk, to jiné
potřeby, jedinečný pří-
stup.

Na klienty jsme měly
dostatek času. Za den
jsem byla asi u 5 lidí,
když nepočítám rozváž-
ku obědů. A kdo nás
oslovoval o pomoc?
Samotní lidé, jejich pří-
buzní.

Naše práce, měla samo-
zřejmě i administrativní
stránku, všechny vyko-
nané úkony jsme pečli-
vě zapisovaly do dení-
ku.

Na závěr bych chtěla
říci, že to byla práce
náročná, ale krásná a
naplňující. Ráda na tu
dobu vzpomínám.

Alena Hrnčířová

Začátky ošetrovatelské práce pohledem zdravotní sestry

V březnu 1995 jsem ukončila mateřskou dovolenou, a protože jsme neměli zajištěné hlídání syna, nemohla jsem se vrátit do původního zaměstnání s trojměnným provozem. Na pracovním úřadě, kde jsem se byla registrovat mi paní sdělila, že Charita hledá zdravotní sestru na ranní směnu. Z úřadu jsem rovnou zamířila do tehdejšího místa působnosti Charity na tzv. kachlíkarně. Šla jsem s velkými obavami, protože do té doby jsem pracovala pouze s dětmi a nyní to měla být práce s nemocnými dospělými a seniory. A pro mě ještě jedna velká neznámá, jako nevěřící člověk jsem šla žádat o místo do církevní organizace.

Po mém vstupu do malé kanceláře mě přivítala paní Milada Strojilová, která předávala svou funkci vrchní sestry Anežce Velecké. V přátelském rozhovoru jsem se dozvěděla všechny klady ale i záporny práce sestry v terénu. Odcházela jsem s hlavou plnou myšlenek a nevyřešených otázek. Druhý den mi volala paní ředitelka Jarmila Tomancová, že můžu nastoupit. Nastoupila jsem a v Charitní ošetrovatelské službě pracuji dodnes. V novém zaměstnání jsem se se-

známila se spoustou skvělých lidí, kteří nebrali své povolání jako nutnost, ale nesli své srdce na dlani k lidem, kteří potřebovali pomoc, bez ohledu na to kdy a jak. V začátcích mi byli mi velkou oporou, pomáhali mi pochopit systém práce, ale i význam víry, zvláště u nemocných. Za ty roky mám v paměti spoustu našich pacientů, na které vzpomínám pro jejich životní optimismus, pro sílu v boji s nemocí, ale i jejich rodinné příslušníky, kteří umožnili svým blízkým odejít v kruhu svých nejbližších a v domácím prostředí. Potěší mě, že i při náhodném setkání se stále hlásí a mají zájem o dění v naší službě.

V roce 1995 - 1996 jsme neměli žádné auto, na návštěvy se chodilo pěšky a někdy to bylo i fyzicky velmi náročné, např. zvládnout ranní inzuliny, kdy jeden pacient byl v Havřicích, druhý v Židovně a třetí na Větrné ulici. Při práci v okolních vesnicích jsem musela ovládat nejen místní pojmenování jednotlivých částí, ale i umět zatopit v kamnech, protože když jsem chtěla udělat převaz defektu, musela jsem si

někde ohřát vodu a rychlovarné konvice stařenky neměly. V případě, kdy se návštěva ze závažného důvodu protáhla, a ujel mi plánovaný spoj, nezbylo nic jiného než jít pěšky nebo se pokusit o stopování.

Po získání prvního auta se četnost návštěv rozšířila a mohlo se zajíždět i do obcí, kam jsme se dřív nedostali, např. Krhov, Bzová, Žitková, ale i tak se dal zvládnout jen určitý počet pacientů.

Dnes máme k dispozici čtyři auta a jsme schopné pokrýt celý region bojkovska a uherskobrodská, bez omezení počtu pacientů.

Práce zdravotní sestry v domácí péči nebyla a není lehká. Musí umět vyhodnotit priority svěřeného pacienta. Musí mít dostatečné znalosti ve všech oborech, a to na takové úrovni, aby byla schopna okamžitě zareagovat při zhoršení zdravotního stavu. Musí umět poskytnout první pomoc, protože se jedná o záchranu života a nemá za sebou nikoho, kdo by jí v té dané situaci poradil či pomohl.

Martina Marešková

Krátký medailon z historie Oblastní charity Uherský Brod

V roce 1927 založil uherskobrodský děkan P. Hlobil dobrovolnou charitu pod názvem „Ludmila“. Kancelář charity byla na místě dnešní Všeobecné zdravotní pojišťovny. Jejými členkami byly především manželky a dcery měšťanů a ženy, které chtěly nezištně pomáhat. Členky charity pomáhaly svou dobrovolnou prací u sester františkánek, a to především v sirotčinci, které tyto sestry

v Uherském Brodě provozovaly mnoho let. Mimo jiné měly sirotčinec např. ve Slavičíně, s uherskobrodským sirotčincem byl úzce spojen chudobinec pro starce v Nivnici - dnes je v tomto domě Charitní dům Andělů strážných, který provozuje Oblastní charita Uherský Brod.

Všude, kde pracovaly sestry, dobrovolné členky charity pomáhaly. Jejich činnost byla násilně přetržena společně s činností sester františkánek v roce 1952, kdy byla charita spolu se sestra-

mi odtržena od sociální práce a sestry byly internovány.

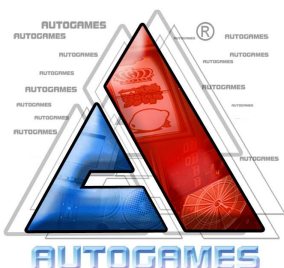
Začátkem 90. let minulého století se do činnosti sociálních služeb znovu zapojují občané a neziskové organizace.

V Uherském Brodě obnovila charita svoji činnost v roce 1992 nejprve na dobrovolné bázi, o rok později se už zprofesionalizovala. Registraci na Ministerstvu kultury ČR získala v roce 1994.

Ferdinand Kubáník

Naši činnost finančně podporují:

Vydává Oblastní charita Uherský Brod • Kontakt: Mariánské náměstí 13, 688 01 Uherský Brod, tel.: 724 651 295,
e-mail: zpravodaj@uhbrod.charita.cz • Redakce a grafická úprava: Vít Kadlčík, Miroslava Havlíková,
Bc. Jana Jurásková, DiS., Mgr. Veronika Mahdalová, Bc. Michaela Kadlčíková, DiS.
Tisk: EUROTISK Navrátil s.r.o., Nivnická 1763, Uherský Brod